

Arrest

nr. 301 152 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

[...]

Nationaliteit: Marokko

Alias : [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND- GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.06.2023 voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven, inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, psychotrope stoffen, gifstoffen, slaapmiddelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat tijdens de vaststellingen van de diensten van Douane en Accijnzen inzake de illegale aanmaak van sigaretten op 19.06.2023 in een loods te Ruddervoorde, verdovende middelen werden aangetroffen evenals producten voor het vermengen en het verpakken van verdovende middelen die mogelijk wijzen op een handel in verdovende middelen. Op aanwijzingen van in verdenking gestelde was een tweede kompaan een verborgen ruimte in een voertuig Mercedes aan het lassen. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn

misdadig gedrag en het lucratief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht op 01.09.2023 getekend. Hij heeft ook twee gesprekken gehad met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Op 23.08.2023 verklaart betrokkene Marokko anderhalf jaar geleden verlaten te hebben. Hij reisde met de boot, zonder documenten en belandde in Nederland. Hij zou sinds drie maanden in België zijn. Hij zou twee zussen hebben in Antwerpen en Essen. Deze familieleden zijn niet terug te vinden in de databank van DVZ. Een van zijn broers is opgesloten in Beveren, met de andere heeft hij momenteel geen contact. In de gevangenis ontvangt hij het bezoek van zijn schoonzus. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broers, zussen en schoonzus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden met deze familieleden wordt dan ook niet aangenomen. Zijn echtgenote en zijn twee zonen leven in Marokko. Betrokkene verklaart enerzijds in België te willen blijven maar anderzijds een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet uit te sluiten omdat zijn kinderen daar leven. Met betrekking tot mogelijke gezondheidsproblemen verklaart hij tandpijn te hebben en een cyste op zijn been. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Op 01.09.2023 wordt hij een tweede keer gehoord door een terugkeerbegeleider. Betrokkene sluit onmiddellijk uit terug te willen keren naar Marokko omdat hij familiale problemen heeft met zijn echtgenote die zich, volgens hem, misdraagt. Hij wil haar niet terugzien. Dit zijn argumenten behorende tot de privésfeer die niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Betrokkene onderhoudt telefonische contacten met zijn kinderen met de hulp van een in Marokko levende schoonzus. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Op 23.08.2023 heeft betrokkene tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken verklaard sinds 3 maanden in België te zijn, zonder identiteitsstukken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.06.2023 voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven, inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, psychotrope stoffen, gifstoffen, slaapmiddelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat tijdens de vaststellingen van de diensten van Douane en Accijnzen inzake de illegale aanmaak van sigaretten op 19.06.2023 in een loods te Ruddervoorde, verdovende middelen werden aangetroffen evenals producten voor het vermengen en het verpakken van verdovende middelen die mogelijk wijzen op een handel in verdovende middelen. Op aanwijzingen van inverdenkinggestelde was een tweede compaan een verborgen ruimte in een voertuig Mercedes aan het lassen. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend

op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Rekening houdend met de precare verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.06.2023 voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven, inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, psychotrope stoffen, gifstoffen, slaapmiddelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat tijdens de vaststellingen van de diensten van Douane en Accijnzen inzake de illegale aanmaak van sigaretten op 19.06.2023 in een loods te Ruddervoorde, verdovende middelen werden aangetroffen evenals producten voor het vermengen en het verpakken van verdovende middelen die mogelijk wijzen op een handel in verdovende middelen. Op aanwijzingen van inverdenkinggestelde was een tweede compaan een verborgen ruimte in een voertuig Mercedes aan het lassen. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is

een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Rekening houdend met de precare verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Op 23.08.2023 heeft betrokkene tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken verklaard sinds 3 maanden in België te zijn, zonder identiteitsstukken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht op 01.09.2023 getekend. Betrokkene heeft ook twee gesprekken gehad met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Op 23.08.2023 verklaart hij met betrekking tot mogelijke gezondheidsproblemen tandpijn te hebben en een cyste op zijn been. Betrokkene staft zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Een schending van artikel 3 van het is dus niet aannemelijk. Op 01.09.2023 wordt hij een tweede keer gehoord door een terugkeerbegeleider. Betrokkene sluit onmiddellijk uit terug te willen keren naar Marokko omdat hij familiale problemen heeft met zijn echtgenote die zich, volgens hem, misdraagt. Hij wil haar niet terugzien. Dit zijn argumenten behorende tot de privésfeer die niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nrs. 165.469 en 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Samenvatting van het middel:

“Noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht hoe de verzoekende partij enerzijds het grondgebied kan verlaten en anderzijds kan voldoen aan de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidsstelling zoals bepaald door de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge van 26 januari 2024. Door aan de

verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, bijlage 13septies, te betekenen, schendt de verwerende partij naast artikel 6 E.V.R.M., ook haar zorgvuldigheidsplicht, samen te lezen met de op de verwerende partij rustende materiële motiveringsplicht.”

4.1.

Artikel 6 E.V.R.M. voorziet in een recht op een eerlijk proces en bepaalt:

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: (a) onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging; (b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging; (c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen; (d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge; (e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Het Europees Hof laat hieromtrent gelden, in een arrest E.H.R.M., Konostas t. Griekenland, 24 mei 2011, verzoek no 53466/07, § 32: “The Court reiterates that while the presumption of innocence enshrined in paragraph 2 of Article 6 is one of the elements of the fair criminal trial that is required by Article 6 § 1, it is not limited to a procedural safeguard in criminal matters: its scope is broader and requires that no representative of the State should say that a person is guilty of an offence before his guilt has been established by a court (see *Allenet de Ribemont*, cited above, §§ 35-36). The Court also points out that the presumption of innocence may be infringed not only by a judge or court but also by other public authorities (see *Daktaras v. Lithuania*, no. 42095/98, §§ 41-42, ECHR 2000-X). This is because the presumption of innocence, as a procedural right, serves mainly to guarantee the rights of the defence and at the same time helps to preserve the honour and dignity of the accused.”

Artikel 6 E.V.R.M. houdt evenals de rechten van de verdediging, o.a. het recht om zich persoonlijk te verdedigen en, bijgevolg, in persoon bij de terechtzitting aanwezig te zijn: “The Court reiterates that the object and purpose of Article 6 of the Convention taken as a whole show that a person charged with a criminal offence is entitled to take part in the hearing. Moreover, sub-paragraphs (c) and (d) of paragraph 3 guarantee to “everyone charged with a criminal offence” the right “to defend himself in person” and “to examine or have examined witnesses”, and it is difficult to see how these rights could be exercised without the person concerned being present (see the *Colozza v. Italy* judgment of 12 February 1985, Series A no. 89, p. 14, § 27; and the *Monnell and Morris v. the United Kingdom* judgment of 2 March 1987, Series A no. 115, p. 22, § 58).” (arrest E.H.R.M., Zana t. Turkije, 25 november 1997, verzoek no 18954/91).

Zoals uit het feitenrelaas blijkt werd de verzoekende partij door de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge van 26 januari 2024, vrijgelaten onder strikte voorwaarden én mits betaling van een borgsom van 5.000 EUR (stuk 3).

De voorwaarden die de verzoekende partij o.a. dient na te leven zijn het vast verblijf houden bij zijn familieleden in de Koningsstoel 13 te 2960 Brecht, zich ter beschikking houden van het lopend onderzoek, bij alle proceshandelingen persoonlijk verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt én zich onmiddellijk bij elke oproeping van om het even welke politionele overheid aanbieden.

Concreet houden de voorwaarden aldus in dat de verzoekende partij verplicht is om het op Belgische grondgebied te verblijven, waaraan ook de garantie van een borgsom van 5.000 EUR werd gekoppeld (stuk 3).

Bijgevolg miskent de bestreden beslissing kennelijk artikel 6 E.V.R.M. én de verzoekende partij z'n rechten van verdediging. Immers, de bestreden beslissing heeft rechtstreekse gevolgen op het lopend onderzoek / de daaropvolgende strafrechtelijke procedure én dus ook op z'n rechten van verdediging. De verwijdering van de verzoekende partij heeft nl. als gevolg dat hij de voorwaarden van z'n vrijlating niet meer zal kunnen respecteren, waarna ook de borgsom, wegens het niet – naleven van de voorwaarden, verbeurd zal worden verklaard. Door bovendien niet persoonlijk aanwezig te kunnen zijn kan de verzoekende partij zich overigens niet meer ter beschikking houden van het lopende onderzoek én de opportuniteit geven aan de onderzoeksrechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeksdaten te bevelen.

4.2.

Anderzijds wijst de verzoekende partij op de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1 ° en 3 ° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij, volgens de verwerende partij, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1 ° en 3 ° van de Vreemdelingenwet, wegens het risico op onderduiken en omdat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

De hierboven vermelde bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen op 30 januari 2024, enkele dagen later na de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge waarbij de verzoekende partij in vrijheid wordt gesteld, mits het naleven van strikte voorwaarden én het betalen van een borgsom van 5.000 EUR (stuk 3). Uit de communicatie die de raadsman van de verzoekende partij met de een administratief assistent, werkzaam bij de verwerende partij, had, kan redelijkervijze worden geacht dat de verwerende partij op de hoogte was van de door de verzoekende partij na te leven voorwaarden / de verplichting tot het betalen van een borgsom (stuk 6):

“Op 26.01.2024 werd de voorlopige invrijheidstelling beveelt van de Heer B. (...) – E.S. (...), mits betaling van een borgsom en naleving van bepaalde voorwaarden voor een periode van drie maanden. Een van deze voorwaarden opgelegd door de alleenrechtsprekend rechter W.D.B. (...) is inderdaad dat betrokkene vast verblijf moet houden in de K. (...) te 2960 Brecht. De betaling van de borgsom werd ons bevestigd door de griffie van de gevangenis van Brugge op 30.01.2024. (...) Het Parket werd op 30.01.2024 ingelicht met betrekking tot ons voornemen Uw cliënt te repatriëren naar Marokko. Het Parket heeft vooralsnog niet gereageerd.” (stuk 6).

Rekening houdende met bovengaande kan er dus mét voldoende zekerheid gesteld worden dat de verwerende partij onmiddellijk op de hoogte werd gebracht van de voorlopige invrijheidsstelling van de verzoekende partij, en het gegeven dat dit onder voorwaarden, met betaling van een borgsom, geschiedde.

Evenwel blijkt dit niet uit de bestreden beslissing die op géén enkel moment, niettegenstaande de verwerende partij hiervan op de hoogte was, melding maakt van de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge van 26 januari 2024. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aan de verzoekende partij opgelegde voorwaarden, waaronder de verplichting om vast verblijf te houden in België.

Verwerende partij houdt dan wél voor het Openbaar Ministerie te hebben ingelicht over het voornemen de verzoekende partij naar Marokko te repatriëren, doch de verwerende partij geeft ook toe dat het Openbaar Ministerie vooralsnog niet heeft gereageerd (stuk 6). Er is dus, met andere woorden, op géén enkele manier overleg geweest tussen verwerende partij én de diensten van het Openbaar Ministerie om na te gaan hoe de verzoekende partij kan voldoen aan de voorwaarden verbonden aan de voorlopige invrijheidsstelling. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij, bij het nemen van het bestreden bevel er zich van verzekerd heeft dat de verzoekende partij kan voldoen aan de door de raadkamer te Brugge opgelegde voorwaarden van voorlopige invrijheidsstelling, hoewel de verwerende partij kennis had van deze voorwaarden én wist dat deze voorlopige invrijheidsstelling ook nog eens gelinkt werd aan het betalen van een borgsom van 5.000 EUR. Het gegeven dat de verwerende partij beschikt over een autonome en discretionaire bevoegdheid inzake migratiecontrole, neemt niet weg dat de Belgische federale overheid als één en ondeelbaar wordt beschouwd.

De vaststellingen aangaande onregelmatig verblijf en openbare orde ontslaan de verwerende partij niet van haar verplichting om, alvorens het bestreden bevel te geven, zich te vergewissen van het feit of er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Er dient immers te worden benadrukt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsbepalingen, waaronder het E.V.R.M. Reeds onder punt 4.1. wees de verzoekende partij er op dat, door de uitvoering van het bevel, artikel 6 E.V.R.M. én zijn rechten van verdediging in het gedrang komen indien hij niet kan voldoende aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden. Een gedwongen uitvoering van het bestreden bevel met verwijdering naar Marokko die gepaard gaat met een inreisvergod voor drie jaar, brengt overduidelijk de verzoekende partij z'n rechten van verdediging, met daarbij het 'vermoeden van onschuld', in het gedrang, nu blijkt dat er géén overleg is geweest met het Openbaar Ministerie. Het gegeven dat het Openbaar Ministerie vooralsnog niet heeft geantwoord is uiteraard géén vrijgeleide om aan te nemen dat er, vanuit het Openbaar Ministerie, geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen een uitvoering van de bestreden beslissing.

Dat de verzoekende partij, eenmaal buiten de grenzen, de opheffing van de uitvoering van het inreisverbod zou kunnen aanvragen met het oog op terugkeer in het Rijk voor gerechtelijke doeleinden is een louter theoretische uiteenzetting. Het is de verzoekende partij overigens niet duidelijk op welke manier én op welke juridische grond er opnieuw verblijf in het Rijk zou kunnen worden gevraagd? Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nl. op géén enkele manier hoe de verwerende partij concreet is nagegaan of het mogelijk is voor de verzoekende partij om zich te houden aan de voorwaarden, alsook het bevel op te volgen. Met andere woorden kan de verwerende partij niet aangeven dat met het gegeven bevel de verzoekende partij nog steeds in de mogelijkheid is om de haar opgelegde verplichting te voldoen, zonder zich concreet te houden aan de voorwaarden die aan de verzoekende waren opgelegd. Daarbij herinnert de verzoekende partij Uw Raad aan het feit dat er, naast het naleven van bepaalde voorwaarden, ook een hoge borgsom aan de vrijlating werd gekoppeld. Het hoeft géén betoog dat, als de verzoekende partij z'n voorwaarden niet naleeft, of NIET kan naleven door de bestreden beslissing van de verwerende partij, de borgsom van 5.000 EUR verbeurd zal worden verklaard.

Ten overvloede blijkt uit de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge van 26 januari 2024 dat enerzijds rekening werd gehouden met de ernst van de feiten waarvan de verzoekende partij verdacht wordt én anderzijds met het gegeven dat de verzoekende partij geen (legaal) verblijf heeft in België. In de beschikking wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat de opgelegde voorwaarden én de betaling van een borgsom voldoende waarborgen bieden om het risico van verdere strafbare feiten, het risico van wetsontduiking en het risico van collusie aan te pakken:

“Overwegende anderzijds dat de gestoorde openbaar veiligheid in deze zaak echter evenzeer kan verzekerd worden door alternatieve maatregelen aan de inverdenkinggestelde op te leggen. Overwegende dat het gepast voorkomt de inverdenkinggestelde in vrijheid te stellen onder voorwaarden zoals hierna vermeld.” (stuk 3).

Gelet op bovengaande kan dan ook worden besloten dat de bestreden beslissing door de verzoekende partij op een niet zorgvuldige wijze werd genomen, alsook dat deze niet steunt op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

4.3.

De bestreden beslissing bevat duidelijk verschillende lacunes, waardoor artikel 6 E.V.R.M., in samenhang met de op de verwerende partij rustende materiële motiveringsplicht, alsook haar zorgvuldigheidsplicht, manifest wordt geschonden.

Dit middel is bijgevolg, gelet op bovenstaande argumentatie, (prima facie) ernstig en gegrond zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing noodzakelijk is, én dit ter bewaring van de gerechtvaardigde belangen van de verzoekende partij.”

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 6 van het EVRM bepaalt:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

3.2.3. Waar de verzoekende partij, op zeer algemene wijze onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), lijkt te wijzen op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij op 20 juni 2023 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven, inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, psychotrope stoffen, gifstoffen, slaapmiddelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat tijdens de vaststellingen van de diensten van Douane en Accijnzen inzake de illegale aanmaak van sigaretten op 19 juni 2023 in een loods in Ruddervoorde verdovende middelen werden aangetroffen evenals producten voor het vermengen en het verpakken van verdovende middelen die mogelijk wijzen op een handel in verdovende middelen, wat steun vindt in het administratief dossier.

Ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak. Het bevel tot aanhouding van 20 juni 2023 bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op grond van voormeld aanhoudingsmandaat voor deelname aan een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven, inbreuken op de wetgeving inzake verdoovende middelen, psychotrope stoffen, gifstoffen, slaapmiddelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, waarbij in de bestreden beslissing de feiten worden toegelicht en ook wordt gewezen op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat rekening houdend met de preciaire verblijfssituatie van de verzoekende partij en de maatschappelijke impact van haar misdadig gedrag alsook het lucratief karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat zij een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt, minstens toont de verzoekende partij, door louter te wijzen op het vermoeden van onschuld, het tegendeel niet aan.

3.2.4. De verzoekende partij betoogt dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht hoe zij enerzijds kan voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds aan de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidsstelling zoals bepaald door de beschikking van de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge van 26 januari 2024. Zij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op 30 januari 2024, enkele dagen na de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024, waarbij zij in vrijheid wordt gesteld mits naleving van voorwaarden en betaling van een borgsom, dat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, dat dit evenwel niet blijkt uit de bestreden beslissing die van de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 geen melding maakt, dat uit de motieven van de bestreden beslissing aldus niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aan haar opgelegde voorwaarden, waaronder de verplichting om vast verblijf te houden in België. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij voorhoudt het openbaar ministerie te hebben ingelicht over het voornemen om haar te repatriëren naar Marokko, doch ook toegeeft dat het openbaar ministerie nog niet heeft gereageerd, dat er dus op geen enkele manier overleg is geweest tussen de verwerende partij en de diensten van het openbaar ministerie om na te gaan hoe zij kan voldoen aan de voorwaarden verbonden aan de voorlopige invrijheidsstelling, dat niet blijkt dat de verwerende partij, bij de afgifte van het bestreden bevel, er zich van verzekerd heeft dat de verzoekende partij kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden van voorlopige invrijheidsstelling, hoewel de verwerende partij kennis had van deze voorwaarden en het feit dat deze gelinkt zijn aan een borgsom en dat het gegeven dat de verwerende partij beschikt over een autonome en discretionaire bevoegdheid inzake migratiecontrole, niet wegneemt dat de Belgische federale overheid als één en ondeelbaar wordt beschouwd. De verzoekende partij vervolgt dat de vaststellingen inzake onregelmatig verblijf en de openbare orde de verwerende partij niet ontslaan van haar verplichting om, alvorens een bevel te geven, zich te vergewissen van het feit dat er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte verhinderen, dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dit in strijd zou zijn met de bepalingen van het EVRM, dat door de uitvoering van het bevel artikel 6 van het EVRM en haar rechten van verdediging in het gedrang komen, indien zij niet kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden. Zij meent dat een gedwongen uitvoering van het bestreden bevel met verwijdering naar Marokko die gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar, overduidelijk haar rechten van verdediging, met inbegrip van het vermoeden van onschuld, in het gedrang brengt, nu blijkt dat er geen overleg is geweest met het openbaar ministerie. Zij betoogt dat het feit dat het openbaar ministerie nog niet heeft geantwoord geen vrijgeleide is om aan te nemen dat er vanuit het openbaar ministerie geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen de uitvoering van de bestreden beslissing. Daarnaast stelt de verzoekende partij nog dat het feit dat zij, eenmaal buiten de

grenzen, de opheffing van de uitvoering van het inreisverbod zou kunnen vragen met het oog op terugkeer in het Rijk voor gerechtelijke doeleinden, een louter theoretische uiteenzetting is en dat het haar niet duidelijk is op welke manier en welke grond er opnieuw een verblijf in het Rijk zou kunnen aangevraagd worden. Zij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij concreet is nagegaan of het mogelijk is voor haar om zich te houden aan de voorwaarden, alsook het bevel op te volgen, dat de verwerende partij niet kan aangeven dat met het gegeven bevel zij nog steeds de mogelijkheid heeft om aan de haar opgelegde verplichting te voldoen, zonder zich concreet te houden aan de voorwaarden die haar waren opgelegd. Zij herinnert er ook aan dat er naast het naleven van de voorwaarden, ook een hoge borgsom werd gekoppeld aan de vrijlating, dat indien zij de voorwaarden niet naleeft, of niet kan naleven door de bestreden beslissing, het geen betoog behoeft dat de borgsom van 5000 euro verbeurd zal worden verklaard.

De Raad wijst er vooreerst op dat de raadkamer zich enkel uitspreekt over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld. De beschikking van de raadkamer heeft geen betrekking op het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk. Daar is immers de verwerende partij voor bevoegd. De gemachtigde kan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen nemen wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals *in casu*.

De Raad wijst erop dat de vrijheid onder voorwaarden een intermediair systeem tussen vrijheid en voorlopige hechtenis is. De voorlopige hechtenis is het *ultimum remedium*. Wanneer de raadkamer of de kamer van inbeschuldigingstelling zich uitspreekt over een vrijheid onder voorwaarden doet ze dit op grond van wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis. Het al dan niet legaal verblijf van de verzoekende partij in het land is hiervoor geen voorwaarde. De Raad wijst erop dat de raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling vrij de voorwaarden voor de vrijheid onder voorwaarden kunnen bepalen. De wetgever heeft in de voormelde wet geen limitatieve categorie van voorwaarden omschreven. De bevoegde rechters zullen dus de gepaste invulling van de voorwaarden kunnen bepalen, met dien verstande dat zij in voorkomend geval betrekking moeten hebben op en aangepast zijn aan de in artikel 16, §1 van voormelde wet genoemde redenen van recidivegevaar, vluchtgevaar, collusiegevaar of het doen verdwijnen van bewijzen. *In casu* legde de raadkamer in de beschikking van 26 januari 2024 de volgende voorwaarden op: “1. vast verblijf houden te (...) B. (...), (...). Bij verandering van verblijf en / of domicilie, de onderzoeksrechter op voorhand inlichten. 2. Van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen. 3. Zich ter beschikking houden van het lopend onderzoek. 4. Een absoluut contactverbod, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks, met alle betrokkenen in dit dossier en in het bijzonder met B.W. (...), O.O. (...), E.H.J. (...), I.Y.Y. (...) en T.Y. (...). 5. Actief werk zoek en / of werk behouden en dit door eigen toedoen niet verliezen. 6. Bij alle proceshandelingen persoonlijk verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt. 7. Zich onmiddellijk bij elke oproeping van om het even welke politionele overheid aanbieden.” In dit verband wijst de Raad erop dat uit de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 niet blijkt dat aan de verzoekende partij het gebod wordt opgelegd om in het Rijk te blijven voor de duur van het onderzoek. Evenmin blijkt uit voormelde beschikking dat de verzoekende partij enkel door in het Rijk te verblijven gevolg kan geven aan de opgelegde voorwaarden, met name om ter beschikking te blijven van het onderzoek of om onmiddellijk gevolg te geven aan de oproepen van de politie en de gerechtelijke overheden. De verzoekende partij dient wel de nodige maatregelen te treffen om de bevoegde Belgische overheden op de hoogte te brengen als zij naar Marokko wordt gerepatrieerd en waar zij in Marokko zal verblijven. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om dit te doen. Daarenboven maakt zij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op zich voldoende is om aan te nemen dat zij zich aan het onderzoek onttrekt, nu deze beslissing wordt uitgereikt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en zij gedwongen naar Marokko gerepatrieerd wordt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat louter op basis van de bestreden beslissing kan worden gesteld dat zij de voorwaarden opgenomen in de beschikking van de raadkamer miskent.

De verzoekende partij gaat met haar betoog dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht hoe zij enerzijds kan voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds aan de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidsstelling, voorbij aan de motieven waarin uitdrukkelijk wordt gesteld: “Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.” Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van het betalen van de borgsom en het feit dat de verzoekende partij gebonden is door voorwaarden in het kader van het gerechtelijk dossier. De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij met de voor het nemen van de

bestreden beslissing relevante gegevens rekening heeft gehouden en hieromtrent heeft gemotiveerd waarom deze gegevens – het betalen van een borgsom en de voorwaarden die betrekking hebben op het voldoen aan het gerechtelijk dossier – het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Het loutere feit dat niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 leidt niet tot de vaststelling dat de verwerende partij, niettegenstaande het gegeven dat zij van deze beschikking kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing, hiermee geen rekening heeft gehouden of hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aan haar opgelegde voorwaarde betreffende de verplichting om vast verblijf te houden in België, stelt de Raad vast dat een verplichting om vast verblijf te houden in België geenszins blijkt uit de beschikking van 26 januari 2024. Immers wordt hierin bepaald dat de verzoekende partij vast verblijf dient te houden in B. in België, doch ook dat zij bij verandering van verblijf en/of domicilie, de onderzoeksrechter op voorhand dient in te lichten. Er blijkt uit de voormelde beschikking dan ook geenszins een verplichting om vast verblijf in België te houden of een verbod om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om de onderzoeksrechter voor haar repatriëring op de hoogte te stellen van haar nieuwe verblijfplaats in Marokko. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat dit een relevant element of een relevante voorwaarde is, die het nemen van de bestreden beslissing in de weg kan staan en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden of waaromtrent zij diende te motiveren.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij voorhoudt het openbaar ministerie te hebben ingelicht over het voornemen haar te repatriëren naar Marokko, doch ook toegeeft dat het openbaar ministerie nog niet heeft gereageerd, dat er dus op geen enkele manier overleg is geweest tussen de verwerende partij en de diensten van het openbaar ministerie om na te gaan hoe zij kan voldoen aan de voorwaarden verbonden aan de voorlopige invrijheidsstelling alsook stelt dat het feit dat het openbaar ministerie nog niet heeft geantwoord geen vrijgeleide is om aan te nemen dat er vanuit het openbaar ministerie geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen de uitvoering van de bestreden beslissing, verduidelijkt zij niet op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was tot een overleg met de diensten van het openbaar ministerie om na te gaan hoe zij kan voldoen aan de voorwaarden. Bovendien kan gelet op het niet reageren van het openbaar ministerie, op dit ogenblik enkel worden vastgesteld dat het openbaar ministerie zich niet tegen het ter kennis gebrachte voornemen verzet.

Daarnaast wijst de Raad er opnieuw op dat betreffende de relevante voorwaarden, met name de voorwaarden waarop de bestreden beslissing een impact kan hebben, de verwerende partij wel degelijk is nagegaan hoe de verzoekende partij hieraan kan voldoen, waarbij zij erop wees dat het voor de verzoekende partij mogelijk is om, teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, voorzien van de nodige identiteitsstukken, naar België terug te keren.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij dan ook op het eerste zicht niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, er zich van verzekerd heeft dat de verzoekende partij kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden van voorlopige invrijheidsstelling, hoewel de verwerende partij kennis had van deze voorwaarden en het feit dat deze gelinkt zijn aan een borgsom. Evenmin kan zij ernstig betogen dat uit de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij concreet is nagegaan of het mogelijk is voor haar om zich te houden aan de voorwaarden, alsook het bevel op te volgen, dat de verwerende partij niet kan aangeven dat met het gegeven bevel zij nog steeds de mogelijkheid heeft om aan de haar opgelegde verplichting te voldoen, zonder zich concreet te houden aan de voorwaarden die haar waren opgelegd.

Nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke wijze de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid zal zijn de voorwaarden na te leven en zij niet aannemelijk maakt waarom de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel alsnog het naleven van de voorwaarden in de weg zou staan, maakt zij niet aannemelijk dat zij door de bestreden beslissing de voorwaarden niet zal kunnen naleven, waarbij alsdan de borgsom van 5000 euro verbeurd zal worden verklaard.

Waar de verzoekende partij stelt dat de vaststellingen inzake onregelmatig verblijf en de openbare orde de verwerende partij niet ontslaan van haar verplichting om, alvorens een bevel te geven, zich te vergewissen van het feit dat er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte verhinderen, dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dit in strijd zou zijn met de bepalingen van het EVRM, dat door

de uitvoering van het bevel artikel 6 van het EVRM en haar rechten van verdediging in het gedrang komen, indien zij niet kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden, blijkt aldus uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of zij kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden en dat zij betreffende de relevante voorwaarden voor de afgifte van een bevel, met name deze die betrekking hebben op het voldoen aan de vereisten in het gerechtelijk onderzoek, heeft gemotiveerd waarom deze het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. De verwerende partij heeft aldus gemotiveerd waarom door het geven van het bestreden bevel artikel 6 van het EVRM en haar rechten van verdediging niet in het gedrang komen. Immers blijkt uit de motieven “*Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België*”, op welke wijze de verzoekende partij kan voldoen aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden na de tenuitvoerlegging van de *in casu* bestreden beslissing.

De Raad wijst er ten overvloede ook nog op dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 of 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. De verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat het feit dat zij, eenmaal buiten de grenzen, de opheffing van de uitvoering van het inreisverbod zou kunnen vragen met het oog op terugkeer in het Rijk voor gerechtelijke doeleinden, een louter theoretische uiteenzetting is, dat het haar niet duidelijk is op welke manier en welke grond er opnieuw een verblijf in het Rijk zou kunnen aangevraagd worden, wijst de Raad erop dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij de mogelijkheid verleent om de opheffing van het inreisverbod te vragen. Bovendien wordt reeds in de *in casu* bestreden beslissing gesteld dat het voor de verzoekende partij mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk onderzoek. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er *in casu* gronden zouden zijn om haar die opheffing of opschorting te weigeren, noch dat zij, indien de opheffing of opschorting geweigerd wordt, niet in de mogelijkheid zal zijn haar beroepsmogelijkheden te benutten.

Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij *prima facie* niet worden gevolgd in haar standpunt dat een gedwongen uitvoering van het bestreden bevel met verwijdering naar Marokko die gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar, overduidelijk haar rechten van verdediging, met inbegrip van het vermoeden van onschuld, in het gedrang brengt, nu blijkt dat er geen overleg is geweest met het openbaar ministerie.

Het betoog van de verzoekende partij dat het gegeven dat de verwerende partij beschikt over een autonome en discretionaire bevoegdheid inzake migratiecontrole niet wegneemt dat de Belgische federale overheid als één en ondeelbaar wordt beschouwd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.2.5. De verzoekende partij vervolgt dat artikel 6 van het EVRM, zoals ook de rechten van verdediging, inhoudt dat zij het recht heeft om zich persoonlijk te verdedigen en bijgevolg in persoon aanwezig te zijn op de zitting. Zij betoogt dat uit de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 blijkt dat zij werd vrijgelaten onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom van 5000 euro, dat de voorwaarden die zij dient na te leven onder meer bestaan uit het vast verblijf houden bij haar familieleden in B., zich ter beschikking houden van het lopend onderzoek, bij alle proceshandelingen persoonlijk verschijnen, zodra zulks van haar gevorderd wordt en zich onmiddellijk bij elke oproeping van om het even welke politieveld overheid aanbieden, dat concreet de voorwaarden aldus inhouden dat zij verplicht is om op het Belgische grondgebied te verblijven, waaraan ook de garantie van 5000 euro werd gekoppeld. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing haar rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM miskent, dat de bestreden beslissing rechtstreeks gevolgen heeft voor het lopende onderzoek en de daaropvolgende strafrechtelijke procedure en dus op haar rechten van verdediging, dat de verwijdering tot gevolg heeft dat zij de voorwaarden van haar vrijlating niet meer zal kunnen respecteren, waarna ook de borgsom, wegens het niet naleven van de voorwaarden, verbeurd zal worden verklaard. Zij wijst er nog op dat door het niet persoonlijk aanwezig te kunnen zijn, zij zich overigens niet meer ter beschikking

zal kunnen houden van het lopende onderzoek en de opportuniteit geven aan de onderzoeksrechter om desgevallend aanvullende onderzoeksdaaden te bevelen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de aan de verzoekende partij bij beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 opgelegde voorwaarden, en meer specifiek deze die zij aanhaalt in haar betoog, op het eerste zicht geenszins blijkt, in tegenstelling tot wat zij tracht voor te houden, dat concreet de voorwaarden aldus inhouden dat zij verplicht is om op het Belgische grondgebied te verblijven. Zij toont niet aan, zoals ook blijkt uit punt 3.2.4., dat zij niet zal kunnen voldoen aan de voorwaarden bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan immers de onderzoeksrechter op voorhand inlichten over de verandering van verblijf en/of domicilie, zich in het buitenland ter beschikking houden van het lopend onderzoek en indien zij gevorderd wordt persoonlijk te verschijnen en/of zij opgeroepen wordt om zich bij een politionele overheid aan te bieden, zich tot de verwerende partij richten met het oog op toestemming terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, waarbij nog kan worden opgemerkt dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij ook de mogelijkheid verleent om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. Door enkel te betogen dat door het niet persoonlijk aanwezig te kunnen zijn, zij zich overigens niet meer ter beschikking zal kunnen houden van het lopende onderzoek en de opportuniteit geven aan de onderzoeksrechter om desgevallend aanvullende onderzoeksdaaden te bevelen, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Zij verduidelijkt, en op het eerste zicht blijkt, niet waarom zij zich vanuit Marokko niet ter beschikking zou kunnen houden van het lopend onderzoek. De verzoekende partij kan zich – mits het voorafgaand inlichten van de onderzoeksrechter – vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en – indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn – toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden teneinde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Voorts kan uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissing nam, op het eerste zicht niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd noch dat haar rechten van verdediging worden geschonden doordat zij niet persoonlijk op de zitting kan aanwezig zijn.

De verzoekende partij kan zich immers, wat de strafprocedure betreft, laten vertegenwoordigen door een advocaat. Zij toont niet aan dat haar persoonlijke verschijning voor de rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen of dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Bovendien toont zij met de inleiding van onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de strafzaak.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij het recht heeft zich persoonlijk te verdedigen, herhaalt de Raad dat zij zich tot de verwerende partij kan richten met het oog op toestemming terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, waarbij nog kan worden opgemerkt dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet haar ook de mogelijkheid verleent om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook op het eerste zicht niet aan dat de verwijdering tot gevolg heeft dat zij de voorwaarden van haar vrijlating niet meer zal kunnen respecteren, waarna ook de borgsom, wegens het niet naleven van de voorwaarden, verbeurd zal worden verklaard.

3.2.6. Ten overvloede betoogt de verzoekende partij nog dat uit de beschikking van de raadkamer van 26 januari 2024 blijkt dat rekening werd gehouden met de ernst van de feiten alsook met het feit dat zij geen legaal verblijf heeft in België, dat in de beschikking immers uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de opgelegde voorwaarden en de betaling van een borgsom voldoende waarborgen bieden om het risico van verdere strafbare feiten, het risico op wetsontduiking en het risico van collusie aan te pakken.

De verzoekende partij verduidelijkt met voorgaand betoog geenszins – en de Raad ziet niet in – op welke wijze het feit dat in de beschikking uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de opgelegde voorwaarden en de betaling van een borgsom voldoende waarborgen bieden om het risico van verdere strafbare feiten, het risico op wetsontduiking en het risico van collusie aan te pakken en de raadkamer rekening heeft gehouden met de ernst van de feiten alsook met het feit dat zij geen legaal verblijf heeft in België, zou kunnen aantonen dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 6 van het EVRM zou kunnen schenden.

De Raad herhaalt dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 of 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de onderzoeksrechter, van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

3.2.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of gestoeld zijn op een onzorgvuldige feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook op het eerste zicht niet.

3.2.8. Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER